

Psalm. 46, ait per gulam perdidisse primogenita. Idem Chrysostomus, homil. 31 in ad Hebr., et ibi Theoph., et D. Thom. ibi etiam exponit, *profanum*, id est, *gulosum*, non tam proprietatem vocis, quam causam venditionis considerans. Præterea peccavit Esau ut prodigus et vilis, pro re vilissima, nobilissimum naturæ donum et valde honorificum, victus cupiditate, commutans, ut recte notavit Lippom., adducens alios in Caten. Genes.

14. *Cur Esau profanus appelletur.* — *Opiniones hæc quomodo possint concordari.* — Tandem propter proprietatem vocis *profanus*, qua utitur Paulus, fatemur peccasse etiam Esau tanquam profanum, carentem religionis spiritu et affectu, et contemnentem jus primogenituræ. Itaque licet illud non vendidisset, prout spirituale erat, sicut explicuimus, contempsit tamen, et pro nihilo habuit, et ideo profanus fuit. Quamvis enim jus illud tantum esset annexum primogenituræ, tamen ratione tantæ dignitatis (licet non debuerit æstimari ut res digna temporali pretio), debuit haberi in majori æstimatione spiritali, et consequenter non ita contemni; merito ergo profanus dicitur, qui ita illud contempsit. Quod enim illam contempserit, ex verbis Genes. aperte colligitur, dum ita concluditur: *Abiit, parvi pendens quod primogenita vendidisset*, ubi Lippom., id est, *vilipendit primogenituram*, juxta septuaginta et Chaldaicum, et in hoc ait *exaggerari peccatum Esau, quod primogenita nihil faciebat*. Et Theophyl.: *Hæc, inquit, est profanatio contemptus divinarum rerum*. Et de Esau ait: *Est helluo, vorax, mundanus, spiritualia profanans et conculcans*. Et hoc modo tacite interpretatur verbum *vendens*, quo Chrysostomus usus fuerat; et ita etiam recte intelligitur quod Augustinus dixit, plus amasse corporalem cibum, quam spiritualia. Ex his denique etiam præsumi potest, omnia, quæ cum primogenitura conjuncta erant, vendere voluisse, nec inter spiritualia et temporalia, seu naturalia differentiam fecisse, quod est propriissime fuisse profanum. Et ita facile possunt concordari opiniones, quantum attinet ad personale factum, dummodo pro regula non sumatur, omnem venditionem similis materiæ necessario esse simoniacam ex vi naturalis juris.

15. *An possit dari simonia in homine creato in puris naturalibus.* — Ex his ergo satis constat, in lege naturæ potuisse simoniam committi, quando res spirituales directe et secundum se vendebantur, vel pro temporalibus commu-

tabantur. Hinc vero ulterius supererat dicendum de lege naturali pura, id est, vel qualis esset in homine creato in puris naturalibus, vel qualis nunc intelligi potest in republica humana invincibiliter ignorante totum ordinem gratiæ, et colente aliquo modo Deum. Sed hæc quæstio pendet ex majori declaratione objecti seu materiæ circa quam versatur simonia; nam hypothetice, seu sub conditione dicere possumus, quod si in illo statu inveniri poterat materia simoniæ mere naturalis, ut sic dicam, etiam vitium inveniri posset aliquo modo, quia naturalis ratio haberet suam vim prohibendi negotiationem rerum sacrarum. Si autem e converso verum est, ut multi volunt, in illo statu non inveniri materiam simoniæ, etiam est clarum, neque tale vitium potuisse in illo statu locum habere. Quid autem de tali materia sentiendum sit, melius in capite octavo definiemus.

16. *Solvuntur rationes quæ afferebantur in contrarium.* — Denique ex dictis solutæ fere sunt rationes dubitandi in principio positæ. Negamus enim in lege naturali, prout fuit in hominibus fidelibus inventa, non esse supernaturalia dona, quæ possent esse materia simoniæ; nam (ut dixi) tunc etiam erant supernaturalia dona gratiæ, et ministeria, de quibus dubitari non potest quin sint sufficiens materia simoniæ. Ad exempla autem de Abraham et Jacob, satis jam responsum est. Joseph autem sine causa adducitur in exemplum, nam quando petiit misericordiam a pincerna Pharaonis, nullum contractum cum illo fecit, nec aliquid per modum debiti exegit, sed gratis omnino somnium interpretatus est; deinde vero pium opus ab ipso misericorditer et benevole efflagitavit. Et ita notat ibi Abulens. nihil pro interpretatione postulasse Joseph, sed solum quasi eleemosynam postulasse, sicut illam postulare posset, etiamsi nullum beneficium alteri contulisset. Ille ergo (ait Abul.) non exigebat debitum, quamvis pincerna teneatur ex gratitudine beneficium beneficio compensare. Augustinus vero, serm. 80 de Tempore, indicat non nihil defecisse Joseph a firma in Deum spe, petendo auxilium ab homine impio, in quo illum a culpa veniali non excusat; de vestigio autem simoniæ illum non accusat, quod nobis satis est. Credo tamen nec per diffidentiam venialiter peccasse, quia non est contra debitam et perfectam fiduciam in Deum, uti mediis humanis moraliter occurrentibus, et accommodatis ad propriam miseriam sublevandam, seu ad vim et injuriam

propulsandam; hoc autem in eo facto egit Joseph. In alio vero loco, evidentius est Joseph nihil temporale postulasse, sed regem ipsum Pharaonem propria sponte dixisse: *Num invenire poterimus talem virum*, etc., et elegisse illum ad illud munus, non propter acceptam gratiam, sed propter hominis virtutem et sapientiam. Merito ergo potuit Joseph dignitatem acceptare, imo et debuit, quia non ignorabat illam fuisse Dei voluntatem. Ad ultimam confirmationem de homine in puris naturalibus, jam responsum est.

CAPUT VII.

SITNE ALIQUA SIMONIA SOLO HUMANO SEU ECCLESIASTICO JURE PROHIBITA.

1. *Pars negativa proponitur.* — Omnia quæ hactenus diximus, pertinent ad prius membrum divisionis propositæ, quod erat simonia contra jus naturale; nunc de altero membro simoniæ contra jus positivum dicendum est; non enim deest circa illud controversia. Nam Durand., in 4, d. 25, quæst. 5, num. 9, contendit nullam esse simoniam soli juri positivo contrariam. Probat primum, quia id quod est tantum contra præceptum positivum, solum habet malitiam inobedientiæ, quia in talibus tota ratio malitiæ est præceptum, cui sola inobediencia opponitur; ergo si venditio vel emptio solum est mala quia prohibita, erit tantum inobediencia, non simonia. Majorem videtur divus Thomas docere 2. 2, quæst. 104, art. 2, ad 1, ubi ait quædam esse, quæ ad nullam aliam virtutem nisi obedienciæ pertinent, ut patet in his quæ ideo sunt mala, quia prohibita; et eandem probat Durandus exemplis, quia qui in die jejunii pluries comedit, solum contra obedienciam peccat, et sic de aliis. Secundo argumentatur, quia vel res, quæ vendi prohibetur, est sacra, vel non est sacra: si est sacra, non solum erit simonia, quia prohibita, sed ex natura rei, talis erit, quia omnes rationes factæ ad probandum dari simoniam contra jus naturale, probabunt idem de tali simonia. Si vero res non est sacra, etiamsi jure humano vendi prohibeatur, venditio ejus non erit vera simonia, quia prohibitio illa non mutat rerum naturas, et ita nec facit ut sit res sacra, quæ non erat, nec ut simonia vera in alia materia versetur, quam in re sacra. Ne autem videatur Glossis et doctrinis Canonistarum contradicere, exponit solere hujusmodi contractus prohibitos per Ecclesiam (quando, licet alias de

se mali non sint, nihilominus sub pœnis simoniæ prohibentur), simonias appellari largo modo et in ordine ad pœnas, non quia revera pravitatem simoniæ contineant.

2. *Propriam simoniam dari posse, solo ecclesiastico jure prohibitam.* — Nihilominus dicendum est, non tantum illo metaphorico modo, sed vere ac proprie dari posse simoniam etiamsi contra jus tantum ecclesiasticum et positivum sit. Ita sentiunt Glossæ, et Canonistæ relati cap. 2, qui hoc defendunt specialiter contra Durandum: Palud., 4, dist. 25, q. 4, art. 2; Sot., lib. 9 Just., quæst. 5, art. 2. Qui auctores solum quibusdam exemplis declarant, ubi, quando et quomodo hæc simonia tantum positiva inveniatur. Sed exempla non sufficiunt, tum quia fere omnia possunt esse dubia, et Durandus dicet, in multis illorum esse simoniam quoad pœnam, non quoad culpam; tum etiam quia oportet assignare regulam ad cognoscendam materiam hujus simoniæ et prohibitionis; nam ex tali regula judicandum est de exemplis, et sine illa, doctrina est incompleta, et insufficient ad particulares quæstiones definiendas. Ut ergo res breviter declaretur, et solvantur objectiones Durandi, adverto, duobus modis posse intelligi aliquam simoniam esse de jure humano. Primo, quia res spiritualis, quæ venditur, licet vere sacra et spiritualis sit, tamen totam spiritualitatem suam habet ex jure humano, et Ecclesiæ institutione, ut sacramentalia omnia sunt spiritualia de jure humano. Secundo, quia immediate ipsa venditio talis rei, vel commutatio pro alia, ex pacto, et obligatione mutua, de se non est mala, jure tamen humano prohibita est intuitu religionis; ut, verbi gratia, officium œconomi (quod gratia tantum exempli dictum sit) Ecclesiæ per se spectatum non est res sacra, et ideo vendere illud non est de se simoniacum: si autem Ecclesia illud vendere prohibuit intuitu reverentiæ rerum sacrarum, erit venditio simoniaca jure positivo Ecclesiæ, et non divino. Multi ergo Doctores videntur priori modo interpretari hanc simoniam juris humani. Ita docet satis aperte Major, in 4, distinct. 25, quæst. 3, ad 47; et supra Palud., ad 2 Durandi; quem imitatur Turrec.; et ita explicare videntur sententiam suam Gloss., licet non satis clare in dicto capit. *Ex parte*. Idemque significant ibi Felin., n. 1; Dec., num. 7; et alii, tum ibi, tum in dicto cap. *Latores*, 1, q. 1, et in c. 1 de Simon.

3. *Impugnatur primus modus explicandi si-*

moniam contra solum jus positivum. — Hic vero modus explicandi hanc simoniam probari non potest, si proprie loquamur, et vis non fiat in verbis, ut recte notavit Victor., in Relect. de Simonia, num. 12 et seq. Nam primo plures vendere aquam benedictam ratione benedictionis, simonia est contra jus divinum; et idem est in similibus rebus sacris, ut infra videbimus. Et tamen res ipsæ sacræ factæ sunt per institutionem positivam Ecclesiæ. Secundo hæc duo, videlicet, benedicere aquam ad tales effectus spirituales, et prohibere ne vendatur, valde distincta sunt, ut per se notum videtur. Ponamus ergo Ecclesiam instituisse benedictionem aquæ, ut fecit, et non prohibuisse in particulari venditionem ejus, nec comprehendisse venditionem sub aliqua generali lege sua, hoc posito, nihilominus venditio illa simoniaca erit, si, ut aqua benedicta est, vendatur, id est, majori pretio ratione benedictionis, quam per se vendi possit; igitur talis simonia non est de jure humano, sed ex ipsa rei natura. Non est enim tunc mala quia prohibita jure humano; ponimus enim nullum esse tale jus prohibens; est ergo prohibita quia mala, ac subinde jure naturæ prohibita. Tertio, ostendimus supra, tractando de sacrilegio et de immunitate templorum, sacrilegium, quod committitur utendo profane vasis sacris, esse contra legem naturæ, et similiter profanationem templi, et similia, licet talium rerum sanctitas sit de jure humano; ergo similiter simonia, quæ necessario sequitur ex rei consecratione, est contra jus naturale, licet ipsa consecratio non sit de jure naturali. Tandem in ipsis sacramentis simile quid invenitur, nam institutio eorum est de jure divino positivo; sacrilegium autem quod committitur indigne illa sumendo, vel conculcando, vel (quod idem est) vendendo, est contra jus divinum naturale. Ergo non recte explicatur membrum dicto modo, nisi de nomine (ut dixi) sit contentio, et dicatur esse de jure positivo in radice, quod fortasse negasset Durandus, quamvis in hoc etiam satis diminute loquatur. Verumtamen nec modus ille loquendi probandus est, quia revera non declarat rem, et illa appellatio tantum in illo sensu declarata nihil ad moralem quæstionem confert, ut in sequentibus videbimus.

4. *Quando simonia aliqua sit solum de jure positivo.* — Dicendum ergo est, tunc simoniam aliquam esse de jure positivo, quando immediate habet talem malitiam ex vi prohibitionis Ecclesiæ vetantis venditionem, aut pactum

onerousum circa talem rem, intuitu religionis, seu reverentiæ debitæ rebus sacris, ita ut talis actio illam malitiam non haberet, seclusa Ecclesiæ prohibitione, etiamsi res tam spiritualis vel sacra esset, sicut nunc est. Probatur, quia revera hoc est necessarium ut actio aliqua dicatur esse mala in aliqua specie vitii ex vi solius prohibitionis Ecclesiæ. Quod imprimis declaratur exemplo, sumpto ex Concilio Tridentino, sess. 24, cap. 18 de Reformer., ubi de examinatore ad beneficia dicit: *Caveant ne quicquam prorsus occasione hujus examinis, nec ante, nec post accipiant.* Quam prohibitionem constat esse positivam; et etiam subjungit: *Alioquin Simonis vitium, tam ipsi, quam alii dantes incurrant.* Quæ verba non possunt nisi nimis violenter de sola poena explicari, præsertim cum postea poenam subjiciat. A simili etiam potest hoc confirmari, quia nunc contrahere matrimonium cum consanguineo in tertio gradu vel quarto, est sacrilegium contra jus naturale; fornicari autem cum illo est incestus contra jus positivum. Ratio autem discriminis est, quia matrimonium cum consanguineo non tantum est illicitum, quia immediate est contra legem Ecclesiæ prohibentem illud, sed etiam est sacrilegium contra legem divinam naturalem, vetantem facere sacramenta irrita, quæ obligatio ex natura rei sequitur, eo ipso quod personæ factæ sunt inhabiles ad contrahendum, etiamsi hæc inhabilitas jure humano introducta sit. At vero copula illicita cum consanguinea accipit specialem circumstantiam incestus ex lege prohibente immediate, quia per illam legem immediate constituitur talis circumstantia ut necessaria ad debitam honestatem inter personas in tali gradu conjunctas. Ita ergo intelligi potest et debet in materia præsentis; nam si actus fiat simoniacus ex institutione Ecclesiæ, solum mediate, quatenus res sacratur, vel spiritualis fit ex institutione Ecclesiæ, et inde ex natura rei resultat ratio simoniæ, tunc simonia non est mala quia prohibita, sed prohibita quia mala, et contra jus naturæ; at vero si contingat immediate ex sola prohibitione resultantem simoniam, non aliter mutata materia in ratione rei sacræ, vel annexæ rei sacræ, quam per prohibitionem, illa erit propria simonia de jure positivo. Quod autem hic modus possibilis sit, ostenditur ratione supra insinuata, quia lex positiva præcipiens aliquem actum in aliqua materia virtutis, intuitu honestatis illius virtutis, habet vim constituendi

materiam illam ut necessariam ad honestatem talis virtutis; et e converso, lex prohibens aliquid intuitu alienjus virtutis, eo ipso constituit actum prohibitum in specie vitii contrarii illi virtuti, quia habet vim constituendi medium, et quasi taxandi illud in materia virtutis; unde fit ut actus, prohibiti intuitu ejusdem virtutis, excedant vel deficient a medio necessario talis virtutis, et consequenter habeant malitiam tali virtuti contrariam.

5. Hoc autem principium supponitur ut manifestum, ex materia de legibus; et fundamentum ejus est, quia qui habet potestatem legislativam, habet etiam potestatem dirigendi actus subditorum in unaquaque materia virtutis, juxta exigentiam ejus, quod maxime est universaliter verum in potestate divina, et suo modo in potestate ecclesiastica, quæ immediate ad internam animæ salutem ordinatur; et ideo generalius potest præcipere in omni materia virtutis, quam lex civilis. Sic ergo in materia religionis potest lex ecclesiastica aliquam actionem emendi aut vendendi rem sacram, aut annexam rei sacræ, de se non malam, prohibere intuitu religionis tantum, et ob reverentiam rerum sacrarum, ac subinde constituere immunitatem a tali contractu, ut necessariam ad servandum debitum medium in honestate religionis, et cultum debitum rei sacræ. Tunc ergo actio illa erit immediate mala ex prohibitione Ecclesiæ, et illa malitia erit in specie simoniæ, quia prohibitio fit in materia capaci illius malitiæ, et intuitu sacri cultus, cui malitia simoniæ opponitur; sicut in superioribus dicebamus, immunitatem loci sacri a negotiationibus et forensibus judiciis, et a violenta extractione delinquentium, qui ejus custodiæ se committunt, licet ex jure ecclesiastico sit, facere ut actus contrarii sint sacrilegia talis speciei contra locum sacram; ita ergo in præsentis prohibitio facit, ut talis venditio sit sacrilegium tale, quod est simonia.

6. *Objectio.* — *Responsio.* — *Tripliciter fieri hanc prohibitionem.* — Dices: quomodo potest fieri talis prohibitio, quæ pertineat ad materiam simoniæ, nisi supponatur fieri circa rem sacram? Si autem res supponatur sacra, jam supponitur venditio ejus ex se simoniaca absque supperaddita prohibitione positiva; nunquam ergo potest hæc malitia immediate oriri ex prohibitione positiva. Respondeo tripliciter posse id intelligi, juxta tria quæ in simonia intercedunt, scilicet res vendita, pretium et con-

tractus. Potest ergo hæc simonia intelligi, primo ex parte actionis vendendi vel emendi, etiamsi circa rem vere et proprie sacram sit. Secundo, ex parte rei quæ vendi prohibetur. Tertio, ex parte pretii. Quando fit primo modo, oportet ut contractus, vel datio et acceptio rei quæ prohibetur, non sit propria emptio et venditio, et ideo ex solo jure naturæ non sit prohibita etiam circa rem sacram, et nihilominus lex positiva illam prohibeat intuitu religionis, quia est pactio aliqua habens magnam affinitatem cum emptione et venditione, et consequenter magnam speciem seu apparentiam ejus, et ideo expedit prohiberi ad majorem puritatem religionis, et ad tollendam omnem occasionem et suspicionem simoniæ. Tunc ergo actio sic prohibita erit simonia positiva, quia licet res, circa quam versatur, sit vere sacra, nihilominus ipsa de se non erat mala; talis tamen erat ut potuerit prohiberi intuitu religionis, et (ut ita rem explicem) ad majorem immunitatem rei sacræ ab omni labe simoniæ, ideoque talis prohibitio constituit illam materiam in specie talis vitii, quod est simonia. Exemplum sit: si Ecclesia prohibeat ut in actuali administratione alicujus sacramenti nihil recipiatur etiam sponte oblatum, agere contra illam prohibitionem, esset simonia positiva. Quia illa acceptio de se non erat propria venditio, tamen ab Ecclesia ita prohibetur ac si esset venditio. Item beneficiorum permutatio, propria auctoritate facta, fortasse non est propria venditio sufficiens ad simoniam ex natura rei; Ecclesiæ tamen prohibitio facit illam simoniacam. Item compositio litis beneficiæ per solam conventionem partium; et alia similia exempla peti possunt ex c. *Quam pio*, c. *Quæsitum*, et c. *Cum olim*, de Rer. permut., et c. *Cum pridem*, c. *Cum clericis*, de Pactis, et c. *Constitutus*, cum aliis de Transact. De quibus infra ex professo dicemus; nunc enim solum ut probabilia exempla hæc ponimus ad rem explicandam, quicquid sit de eorum veritate; generaliter autem manifestum videtur hunc modum prohibitionis et simoniæ esse possibilem.

7. *Secundus modus.* — Alio modo fieri potest, ut venditio, quæ prohibetur, vera et propria sit; res autem circa quam prohibetur, non sit ita sacra, ut ex natura rei sit irreligiosa ejus venditio; et nihilominus Ecclesia illam prohibeat, non instituendo circa rem talem novam aliquam consecrationem, aut benedictionem, sed immediate faciendò talem prohibitionem intuitu solius religionis, et ob majorem im-